

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 98/2017-2

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2017:PDP.98.2017.2

Evidenčna številka: VDS00006159

Datum odločbe: 20.07.2017

Senat: Sonja Pucko Furman (preds.), Silva Donko (poroč.), Ruža Križnar Jager

Področje: CIVILNO PROCESNO PRAVO - DELOVNO PRAVO

Institut: plača - dnevnic

Zveza: ZPP člen 281.. ZDR-1 člen 130.

Jedro

Glede na nasprotujoče si trditve tožene stranke je sodišče prve stopnje utemeljeno verjelo tožniku, da mu tožena stranka dnevnic in potnih stroškov ni izplačala v celoti. Zato je sodišče prve stopnje ugodilo zahtevku tožnika in toženi stranki naložilo plačilo materialnih stroškov tako, kot izhaja iz izreka sodbe sodišča prve stopnje.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je razsodilo, da je tožena stranka dolžna dedičem po pokojnem tožniku A.A. obračunati plačo za mesec november 2013 v bruto znesku 485,12 EUR in za mesec december 2013 v bruto znesku 712,42 EUR, od teh zneskov odvesti davke in prispevke in neto zneske plačati dedičem po pokojnem tožniku A.A. z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti vsake posamezne plače, tj. od 18. dne v mesecu za pretekli mesec dalje do plačila, vse v 15 dneh, da ne bo izvršbe (I. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da je dolžna dedičem po pokojnem tožniku A.A. plačati skupen znesek 260,00 EUR iz naslova neplačanih povračil dnevnic, materialnih in potnih stroškov za november 2013 in december 2013 z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneska 60,00 EUR od 19. 12. 2013 do plačila in znesek 200,00 EUR od 19. 1. 2014 dalje do plačila, vse v 15 dneh, pod izvršbo (II. točka izreka), v presežku pa je tožbeni zahtevek iz naslova neplačanih povračil dnevnic, materialnih stroškov in potnih stroškov z zakonskimi zamudnimi obrestmi

zavrnilo (III. točka izreka). Odločilo je, da je tožena stranka dolžna dedičem po pokojnem tožniku A.A. plačati stroške postopka v višini 36,60 EUR, v roku 15 dni od prejema sodbe, po poteku roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi (IV. točka izreka) in stroške sodnega postopka v višini 210,24 EUR, ki jih je dolžna nakazati na transakcijski račun Delovnega sodišča v Mariboru, št. ..., odprt pri UJP B., v roku 15 dni od prejema sodbe brezobrestno, po tem roku z zakonskimi zamudnimi obrestmi (V. točka izreka).

2. Zoper navedeno sodbo se pritožuje tožena stranka in v pritožbi navaja, da je bil prvi narok za glavno obravnavo dne 28. 6. 2016, na katerem so bili prisotni odvetnik tožnika in direktor tožene stranke C.C.. Na naroku je tožena stranka izrecno zahtevala, da se glede prisotnosti tožnika na delovišču v Nemčiji zasliši tožnika A.A. in pričo D.D., ki bi potrdila, da je tožena stranka tožniku izplačala materialne stroške v celoti. Brez zaslišanja teh dveh prič je nemogoče ugotoviti dejansko stanje in izreči sodbo. Na obravnavi dne 14. 10. 2016 ni bilo ne priče, ne tožnika. Pooblaščenec tožnika se sklicuje na plačilne liste, ki jih je izdala tožena stranka, vendar je tožena stranka trdila, da je vse materialne stroške plačala in sicer tako prevozne stroške, prenočišče, hrano. Splošna praksa je, da materialne stroške plačujejo podjetja in le-te prikažejo na plačilnih listih. Dne 28. 6. 2016 je bil narok preložen na dne 14. 10. 2016 in posebej je bilo opozorjeno s strani sodnice, da bo na tem naroku zaslišala stranke. Vendar tega sodišče ni izvršilo in tudi ni zaslišalo ključne priče, ki bi potrdila, da je tožena stranka plačala vse materialne stroške. V podjetjih je praksa, da delavci ne plačujejo sami materialnih stroškov, ki bi jim jih nato povrnili podjetje, ampak podjetja plačujejo direktno stroške, kjer so delavci nastanjeni. Zato je po mnenju tožene stranke sodišče napačno ugotovilo dejansko stanje in posledično napačno odločilo.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje v mejah pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s sprem.) po uradni dolžnosti pazilo na absolutne bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, da je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje ter pravilno uporabilo materialno pravo.

5. Neutemeljena je pritožbena trditev tožene stranke, da je sodišče kršilo načelo kontradiktornosti postopka, ker ni izvedlo, s strani tožene stranke predlaganih dokazov in ni zaslišalo priče D.D.. Sodišče prve stopnje je obrazložilo, zakaj predlagane priče ni zaslišalo in je pojasnilo, da izvedba tega dokaza, ne bi prispevala k razjasnitvi pravno relevantnih okoliščin, glede na to, da je bilo dejansko stanje v obravnavani zadevi, že dovolj razčiščeno in je nudilo zadostno podlago za sprejem odločitve. Sodišče je pri odločitvi upoštevalo tožnikove plačilne liste za november in december 2013, razkritje podatkov obvezni prispevki za socialno varnost iz delovnega razmerja - FURS z dne 7. 10. 2014 ter bančne izpiske z dne 7. 3. 2015 ter potrdilo o prisotnosti tožnika na gradbišču v Nemčiji (priloga B2), ki potrjuje prisotnost tožnika na delovišču v Nemčiji, zato ni bilo potrebno zaslišati predlagane priče, ki jo je v ta namen predlagala tožena stranka.

6. Neutemeljena je pritožbena trditev tožene stranke, da sodišče ni pravilno ugotovilo dejanskega stanja, ker ni zaslišalo zakonitega zastopnika in tožnika. Sodišče prve stopnje je v sodbi obrazložilo, da je bil prvi narok za glavno obravnavo zaradi upravičene odsotnosti tožnika, ter ob vztrajanju zakonitega zastopnika tožene stranke po hkratni izvedbi dokaza z zaslišanjem tožnika, preložen na datum 23. 8. 2016, kar so vzele stranke na znanje in se odpovedale posebnemu pisnemu vabilu na narok. Sodnica je toženo stranko tudi opozorila, da

bo na naslednjem naroku opravila zaslišanje strank, zato se mora zakoniti zastopnik naroka udeležiti, sicer bo sodišče zaslišalo samo stranko, ki bo na naroku navzoča. Kljub temu zakoniti zastopnik tožene stranke na narok za glavno obravnavo, brez predhodnega opravičila, ni pristopil, zato je sodišče narok opravilo v njegovi odsotnosti. Zakoniti zastopnik je šele tri dni po naroku posredoval opravičilo za izostanek in navedel, da je bil na službeni poti. Sodišče prve stopnje je pravilno obrazložilo, da zgolj pavšalno sklicevanje na nepredvidene službene obveznosti ni razlog za preložitev naroka, še posebej v obravnavanem primeru, ko je tožena stranka opravičilo podala šele nekaj dni po opravljenem naroku.

7. Sodišče prve stopnje je pravilno, v skladu z 281. členom ZPP, narok opravilo v odsotnosti pravilno vabljenega zakonitega zastopnika tožene stranke in po izvedbi dokaznega postopka brez izvedbe dokaza z zaslišanjem zakonitega zastopnika tožene stranke, glavno obravnavo tudi zaključilo. Tožnik pa je pred drugim narokom dne 15. 7. 2016 umrl, o čemer je sodišče obvestil njegov pooblaščenec in zato sodišče tožnika ni moglo zaslišati. Tožena stranka se v pritožbi neutemeljeno sklicuje na kršitev pravice do izjave oziroma načela kontradiktornosti, ki bi naj jo sodišče prve stopnje zagrešilo s tem, da ni izvedlo predlaganih dokazov. Sklicevanje tožene stranke v pritožbi, da je sodnica posebej opozorila, da bo na naslednjem naroku opravila zaslišanje strank in da je sodišče brez zaslišanja strank ne more izdati sodbe, je neutemeljeno predvsem zato, ker sodišče na naroku dne 23. 8. 2016 ni mogla opraviti zaslišanja zakonitega zastopnika izključno zaradi razlogov na strani zakonitega zastopnika, ki se ni udeležil naroka in tudi ni opravičil svoj izostanek. Opravičilo je posredoval šele tri dni po opravljenem naroku.

8. Tožena stranka ni dokazala svojih trditev, da je stroške prevoza, prenočišča in hrane tožniku v celoti plačala. Predložila je bančne izpiske, s katerimi ji je sicer uspelo dokazati, da je nakazala na račun tožnika v mesecu novembru 2013 znesek 600,00 EUR (dne 12. 11. 2013) ter v decembru plačilo v višini 200,00 EUR (dne 5. 12. 2013) in 100,00 EUR (dne 17. 12. 2013), kar je priznal tudi tožnik in glede navedenih zneskov skrčil tožbeni zahtevek iz naslova dnevnic in potnih stroškov. Plačilo ostalih vtoževanih materialnih stroškov pa tožena stranka ni dokazala. Neutemeljena je pritožbena trditev, da je splošno znana praksa, da podjetja plačujejo stroške prevoza, stroške prenočišča in hrane prevoznikom in tistim, ki zagotavljajo prenočišče ter hrano, zato delavec ni upravičen še do posebnega plačila materialnih stroškov. V odgovoru na tožbo pa je tožena stranka zapisala, da je delavcem plačala materialne stroške sproti z nakazilom na bančni račun, kasneje tekom postopka pa je trdila, da je delavce na delovišče v Nemčijo vozila z lastnim prevoznim sredstvom, ter da je delavcem tudi plačala prenočišče ter hrano in zato delavci niso bili upravičeni do plačila iz naslova materialnih stroškov. Vendar iz plačilne liste za mesec november 2013 izhaja, da je tožena stranka tožniku iz naslova materialnih in potnih stroškov nakazala 300,00 EUR. Glede na nasprotujoče si trditve tožene stranke je sodišče prve stopnje utemeljeno verjelo tožniku, da mu tožena stranka dnevnic in potnih stroškov ni izplačala v celoti. Zato je sodišče prve stopnje ugodilo zahtevku tožnika in toženi stranki naložilo plačilo materialnih stroškov tako, kot izhaja iz izreka sodbe sodišča prve stopnje.

9. Sodišče prve stopnje je pravilno zaključilo, da je delodajalec dolžan delavcu stroške v zvezi z delom povrniti mesečno in da med strankama ni bilo sporno, da je tožnik delo za toženko opravljal v Nemčiji. Zato je bil tožnik, v skladu s 130. členom ZDR-1, upravičen tudi do plačila dnevnic, ki po vsebini pomenijo zgolj povračilo stroškov prehrane. V skladu z Uredbo o povračilu stroškov za službena potovanja v tujino (Ur. l. RS, št. 38/94 s spremembami in dopolnitvami) znaša znesek dnevnice za službeno pot v Nemčijo 44,00 EUR. Iz obračunov plač tožnika je razbrati, da mu je pod postavko "dnevnic" obračunan večkratnik navedenega zneska (za mesec november 2013 znesek 660,00 EUR, kar predstavlja 15 dnevnic po 44,00 EUR in za mesec december 2013 pa znesek 220,00 EUR, kar predstavlja 5 dnevnic po 44,00 EUR), zato so nasprotne pritožbene navedbe neutemeljene in protispisne.

10. Glede na navedeno so neutemeljene pritožbene trditve tožene stranke, da delavcem vključno s tožnikom niso nastajali materialni in potni stroški, ker so se vozili na delo z avtomobilom tožene stranke in ker je tožena stranka stroške nastanitve direktno plačala nastanitelju in zato tožniku iz tega naslova niso nastali nobeni stroški, saj tožena stranka navedenega ni dokazala.

11. Ker niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

Datum zadnje spremembe: 14.12.2017